

РЕШЕНИЕ

№ 9681

гр. София, 24.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 19.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **5059** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр.с чл. 85, ал.1 и чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Н. К. Н. А. с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Ш. Л., против Решение № 5947/29.04.2024г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т.4, вр. с чл. 8 и чл.9 от ЗУБ е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са изложени доводи, че решението е незаконосъобразно, като постановено в противоречие с материалния закон – чл.8 и чл.9 от ЗУБ и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбоподателят счита, че административният орган е възприел правилно изложената фактическа обстановка, но неправилно е приел, че спрямо него не са налице предпоставките за представяне на хуманитарна закрила, като анализът на обстановката в страната му на произход Ш. Л. е повърхностен и не почива дори на общодостъпната информация за страната. Моли съда да отмени обжалваното решение на председателя на ДАБ - МС със законните последици от това.

Ответната страна оспорва жалбата като неоснователна. Счита решението за правилно и законосъобразно. Представя административната преписка по издаване на оспорения отказ, както и актуална справка за ситуацията в Ш. Л., изготвена от дирекция “Международна дейност” при ДАБ – МС.

Административен съд София-град, като взе предвид, че жалбата е подадена в срока по чл.84,ал.3 ЗУБ, от адресат на оспорения отказ, срещу подлежащ на оспорване административен акт, намира същата за допустима.

След като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по молба с вх. № ОК-13-2385 от 13.11.2023г. за предоставяне на международна закрила, подадена от Н. К. Н. А., гражданин на Ш. Л., роден в [населено място] на 14.07.1989 г., будист, женен. Личните данни на кандидата са установени чрез представен национален шриланкийски паспорт.

След изпратено писмо рег. № 22776/13.11.2023г. до директора на специализирана дирекция “М” – ДАНС, с писмо рег. № М-174/ 03.01.2024г. председателят на ДАБ – МС е уведомен, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на лицето, регистрирано в РПЦ – С., ПМЗ – О. купел към ДАБ – МС като Н. К. Н. А., в случай че отговаря на условията по ЗУБ.

От данните от проведеното на 07.12.2024г. интервю се установява, че Н. К. Н. А. е женен от 2017г., като съпругата му се намира в О., Д. от около 4 години. Неофициално са разделени от три години. Напуснал е Ш. Л. в началото на 2023г., когато отишъл в И., за да получи туристическа виза за България. На 26.07.2023г. пристигнал във В. легално с туристическа виза. Заявява, че е напуснал страната си на произход, защото е гей, а там не одобрявали гейовете. Избрал България, защото е най-близката страна, до която може да пристигне легално. В интервюто жалбоподателят посочва, че е разбрал, че е хомосексуален след сватбата си, когато бил 29-30-годишен, затова оставил съпругата си. От 2018г. досега постепенно се променил, като започнали да го привличат мъже. През 2018г. заминал за М. да работи в пицария, където работели само мъже и добил още по-голямо чувство за хомосексуалност. След шест месеца се върнал в Ш. Л. при съпругата си и двамата заминали за Д.. Там живели заедно по икономически причини, но не спели в едно легло. В Ш. Л. е имал връзка с приятел мъж от 2018г., който през 2021г. отишъл при него в Д., където поддържали интимни отношения. Заявява, че не можел да живее свободно като гей в Д., затова дошъл в България. В Ш. Л. също било забранено да си гей и хората около него нямало да го приемат като нормален човек. Съпругата му и майка му знаели и го приемали нормално. В С. срещнал доста хора с хомосексуална ориентация, затова решил да остане. Тук можел да си намери друг приятел. В Д. не е открил общност от хора с хомосексуална ориентация, а в Ш. Л. не е търсил. Заявява, че не е преследван за това, че е гей нито в Ш. Л., нито в Д., не са предприемани и действия на властите в тези държави спрямо него по отношение на това, че е хомосексуалист, но хората в Ш. Л. се държали лошо като цяло, заради това, че е хомосексуалист. Твърди, че два пъти през 2022г. и 2023г. в Ш. Л. в [населено място] са го били и са му се подигравали, но не се е оплакал на властите. В Д. не е имал такива проблеми. Не е имал проблеми с официалните власти, не е бил задържан арестуван или съден, в страната си на произход. Заявява, че не може да живее в страната си, защото не харесва хората там, защото не го подкрепят, ще се държат лошо с него, ако се върне, което ще навреди и на репутацията на сестра му. Родителите и сестра му живеят в Ш. Л., където той е работил като програмист. Не е имал проблеми, свързани с етническата си

принадлежност, религията, не членува в секта, политическа партия и не е член на въоръжена групировка.

Със становище рег. № УП 22776 от 11.03.2024г. е предложено на председателя на ДАБ – МС да откаже предоставянето на международна закрила на Н. К. Н. А..

С оспореното в настоящото производство решение № 5947/29.04.2024г. председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал.1, т.2, вр. с чл.8 и чл.75, ал.1, т.4 вр. чл.9 от ЗУБ, отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Н. К. Н. А.. Въз основа на събраните в административното производство доказателства, като е съобразил актуалната ситуация в Ш. Л., е обосновал извод, че не са изпълнени предпоставките по чл. 8 ЗУБ и чл. 9 ЗУБ и на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 ЗУБ е постановил отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

От страна на ответника в хода на съдебното производство е приложена справка на директора на дирекция "Международна дейност" на ДАБ - МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка, състоянието на сигурността и отношението към ЛГБТИ – общността в Ш. Л..

От така приетото за установено, настоящият съд прави следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен административен орган – председателя на ДАБ при МС, съгласно правомощията му по чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ.

Решението е издадено в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено на разбираем за него език за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод, за да се осигури обективно и всестранни изясняване на бежанската история на кандидата за закрила. Протоколът от интервюто е прочетен на интервюирания на език, който владее английски. Също така изрично е удостоверил с подписа си на протокола, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявленията от жалбоподателя

обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване посочените в закона.

В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В бежанската история няма нито един обоснован фактически довод за проявен спрямо оспорвания акт на преследване от страна на официалните власти в Ш. Л., която се явява страната по произход за търсещия закрила. Няма нито един наведен довод от жалбоподателя, че е обект на преследване в Ш. Л. и от някоя друга организация. В действителност в бежанската история няма доводи за такова релевантно преследване, нито се обосновава наличие на реална опасност от бъдещо такова в страната му на произход по някоя от причините, които се сочат в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В интервюто сочи, че е бил обиждан и бит два пъти, затова че е гей, но от една страна липсват доказателства за това, а от друга тези твърдения противоречат на твърдението му, че той не е споделял, че е гей и е пазел това чувство за себе си.

Правилно административният орган е посочил, че дори Н. К. Н. А. да принадлежи към обществото на хомосексуалистите, самата му принадлежност не е достатъчно основание, да се прави заключение, че той ще бъде преследван в Ш. Л.

Нещо повече, от бежанската история на жалбоподателя и неговото поведение следва изводът, че мотивите му да напусне страната си на произход са с личен характер, опасения, че няма да бъде приет (, а не че не е приет), ако се разкрие, както и че решил да остане в България, защото срещнал доста хора с хомосексуална ориентация в С., което не е предпоставка за предоставяне на закрилата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

Ето защо изцяло правилни са изводите на органа, че чужденецът не доказва предпоставки за предоставяне на търсения бежански статут. Правилността на крайния извод за липса на предпоставките по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ се следва изцяло от факта, че в изнесената от чужденеца бежанска история няма данни, че той лично или неговото семейство са обект на преследване в родината му Ш. Л. поради неговата принадлежност към определена социална група – гей обществото.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на административния орган за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1-2, като правилно тази преценка е направена по отношение на страната на произход, за която органът в особеното производство събира данни, обобщени в нарочна справка.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай Н. К. Н. А. не навежда като причина за напускането на родната си страна наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложена на изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Дори напротив - от бежанската история става ясно, че той не е арестуван или осъден в държавата си по произход или да е имала проблем. Няма данни жалбоподателят да е търсил помощ от полицията или съдействие от страна на

властите в страната на произход и не може да се обоснове извод, че последните не са изразили готовност да му помогнат в случаите, когато е бил бит. Дори в интервюто той заявява, че не се е оплаквал. Поради това, съдът не счита твърдението, че ако се завърне в Ш. Л. ще се държат лошо с него, за доказано. Това са предположения, които не се основават на конкретни факти.

Изводите на административния орган се подкрепят изцяло от данните по справката от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, представляваща официален документ, издаден от длъжностно лице в кръга на службата му, фактите по която не са опровергани. Следва да се сподели изводът в оспореното решение, че в конкретния случай няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата за закрила. Данни за заплахата на жалбоподателя липсват, липсват дори твърдения за това. Твърденията му са свързани с това, че ще започнат да се държат лошо с него, ако се върне, но те са твърде общи и в тях липсва всякаква конкретика – кой ще се държи лошо с него и какво би могъл да му направи. Сам заявява, че близките му го подкрепят, а останалите не знаят, че е гей и той предпочита да не го споделя.

Относно обстановката в Ш. Л. в жалбата не са посочени конкретни факти, които административният орган е пренебрегнал в решението си. В справката по делото за отношението в страната към ЛГБТИ – общността е посочено, че законът криминализира еднополовото сексуално поведение между пълнолетни лица по взаимно съгласие, но наказателното преследване е рядкост. На територията на страната действат организации, които се застъпват за правата на ЛГБТИ+, като е цитиран случай за издадена от съда заповед за закрила на лесбийка срещу нейните родители. Посочено е, че няма съобщения за така наречената конверсионна терапия, а членовете на ЛГБТКИ+ общността са изправени пред същите ограничения на свободата на изразяване, сдружаване или мирно събиране като тези от общността, която не е ЛГБТКИ+, като на 25 юни ЛГБТКИ+ активисти са провели голям прайд парад в [населено място], който е определен от организаторите му като успешен.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахы срещу живота и личността на чужденеца като гражданско лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Съдът приема, че тя не е налична по отношение на оспорвания. От представената справка за ситуацията в Ш. Л. се установява, че страната не се намира в състояние на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/М. Е. and Noor E. vs Straatssecretaris van J./, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахы срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи

доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата- членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за този вид закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справка за Ш. Л. с вх. № ЦУ—1142/18.04.2024г. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални писмени документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират.

В самото решение също има изложени доводи в насока степента на насилие в Ш. Л.. Обстановката не достига до наличието на "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки цивилен намиращ се на тази територия сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата територия на Ш. Л., който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (С.) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (отм.).

Разпоредбата на чл. 9, ал.2 от ЗУБ уточнява, че тежките посегателства, изброени в ал.1 на същата норма, могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Освен че административният орган не е длъжен да извършва преценка и излага изрични мотиви относно чл. 9, ал.2 от ЗУБ, то и регламентираното в тази алинея уточнение е пряко свързано с ал.1, по която в процесното решение е извършена надлежна преценка. В интервюто жалбоподателят изнася данни за нападения и обиди към него.

Преценявайки тези доводи с оглед разпоредбата на чл. 9, ал.1, т.3 от ЗУБ, правилно административният орган не е приел същите да представляват тежко посегателство. Макар, че те могат да бъдат квалифицирани като лични, заплахите към жалбоподателя не са "поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт", нито пък са възникнали от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може, респ. не желае да противодейства. Въпреки липсата на данни, с оглед казаното, че не се е оплакал в полицията, това води до извод, че нападението има криминален характер и няма данни държавата по произход на жалбоподателя да е в невъзможност да им противодейства.

Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и, ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

При постановяване на решението не е нарушен и принципът "non-refoulement" (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Установено е че чуждият гражданин не е бил принуден да напусне страната си на произход – Ш. Л., нито страната, в която дълго време е живял - Д., поради наличието на заплахата за живота или свободата му или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателя няма да застраши неговите живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът "non-refoulement".

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, а именно извършил е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход, като данните от справките на ДАБ съвпадат с отразеното в решението. Изводите на председателя на ДАБ-МС, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл.8 и чл.9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. К. Н. А. с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Ш. Л., против Решение № 5947/29.04.2024г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ